

RITA MAE BROWN

& SNEAKY PIE BROWN

*Vraždy
na
pokračování*

motto

POŘÁDNÁ DETEKTIVKA
POTŘEBUJE KOČKU!

Vraždy na pokračování

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Rita Mae Brown
Vraždy na pokračování – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

RITA MAE BROWN
& SNEAKY PIE BROWN

*Vraždy
na
pokračování*

Praha 2016

Přeložila Michaela Klevisová

Beeglovým a jejich dalmatinům

SEZNAM POSTAV

- **Mary Minor Haristeenová (Harry)**, mladá poštmistrová z Crozetu, jejíž zvědavost málem zabije její kočku i ji samotnou.
- **Paní Murphyová**, Harryina mourovatá kočka, která je neskutečně podobná autorce Sneaky Pie a je úžasně inteligentní!
- **Tee Tuckerová**, Harryina fena plemene velškorgi, kamarádka a důvěrnice Paní Murphyové; velká optimistka.
- **Pharamond Haristeen (Fair)**, veterinář, se kterým se Harry rozvedla.
- **Boom Boom Craycroftová**, kráska z lepší společnosti.
- **Blair Bainbridge**, hezký model, který uprchl před ruchem velkoměsta. Přestěhoval se z Manhattanu do Crozetu za klidem a mírem, ale dostalo se mu pravého opaku.
- **Paní George Hogendobberová (Miranda)**, vdova, která každého přesvědčuje, aby se obrátil na víru.
- **Obchodník Shiflett**, majitel Shiflettova obchodu hned vedle pošty.
- **Pewter**, Obchodníková tlustá šedá kočka, která odchází od misky se žrádlem jen v nejnutnějších případech.
- **Susan Tuckerová**, Harryina nejlepší kamarádka, která do chvíle, kdy jí někdo začal vraždit sousedy, nebrala život moc vážně.
- **Ned Tucker**, právník a Susanin manžel.
- **Jim Sanburne**, starosta Crozetu.
- **Velká Marilyn Sanburneová (Mim)**, královna Crozetu a strašlivá snobka.
- **Malá Marilyn Sanburneová**, dcera Mim, která není tak hloupá, jak vypadá.

- ***Fitz-Gilbert Hamilton***, manžel Malé Marilyn, který zbohatl vlastními silami a pak si ještě polepšil sňatkem. To oslabilo jeho ambice, takže už nechce nic víc, než si jenom spokojeně žít a být „právník gentleman“.
- ***Cabell Hall***, vážený občan Crozetu, ředitel banky, který se brzy chystá odejít do důchodu.
- ***Ben Seifert***, chráněnc Cabella Halla, ušel dlouhou cestu, než se stal bankovním úředníkem. Na střední škole chodil o ročník výš než Harry.
- ***Rick Shaw***, šerif okresu Albemarle.
- ***Cynthia Cooperová***, policistka.
- ***Rob Coiler***, řidič poštovní dodávky.
- ***Paddy***, bývalý manžel Paní Murphyové, sexy kocour.
- ***Simon***, samec vačice, který nemá o lidské rase vysoké mínění. Díky Harryině laskavosti ale pomalu mění názor. Žije ve stodole spolu s nevrlou sovou a hibernující užovkou.

DRAZÍ ČTENÁŘI

Je čas na kočičí pamlsky a šampaňské!

Díky Vám moje schránka překypuje dopisy, fotografiemi, umělými myškami a křupavými dobrůtkami. Když jsem začínala psát sérii o Paní Murphyové, vůbec mě nenapadlo, že si ji přečte tolik koček... a taky nějací lidé.

Chudák máma se snaží nereptat. Dře na „důležitých tématech“ přestrojených za komedii a já ze sebe vysypu kriminální sérii a hned je z ní hit. To jen dokazuje, co většina koček a někteří psi vědí dávno – totiž že nejlepší je být nad věcí. Možná že to za pár desetiletí dojde i mámě.

Nejlepší zprávou je, že jsem si mohla pořídit svůj vlastní psací stroj. Sehnala jsem použitý IBM Selectric III, takže už se nebudu muset uprostřed noci plížit do máminy pracovny. Mám dokonce i vlastní pracovnu. Myslíte, že bych měla najmout Pewter jako asistentku?

Ještě jednou děkuju všem kočkám a také psům. Dohlížejte na své lidi. A můj vzkaz pro lidi? Vaší kočce udělá velkou radost čerstvý steak z lososa.

Vaše
Sneaky Pie

1

Městečko Crozet ve Virginii zalévalo zlatavé světlo. Mary Minor Haristeenová vzhledla od třídění obálek a došla k velkému oknu, aby se pokochala výhledem. Městečko vypadalo jako polité rozpuštěným máslem. Střechy se leskly; prostým domkům s dřevěným obložením to dodávalo vznešený půvab. Harry krásné světlo tak nadchlo, že si přehodila přes ramena džínovou bundu a vyšla zadními dveřmi ven. Její mourovatá kočka Paní Murphyová a fena plemene velškorgi Tee Tuckerová se probraly z odpoledního polospánku a zvedly se, aby ji následovaly. Z úzké uličky za poštou bylo vidět, jak šikmé paprsky říjnového slunce pozlatily korouhvičku ve tvaru klusajícího koně na střeše domu Mirandy Hogendobberové na St. George Avenue.

Krásné podzimní dny vyvolávaly vzpomínky na ostře sledované fotbalové zápasy, školní lásky a chladné noci. Harry nesnášela zimu, ale těšila se, že si bude muset koupit jeden nebo dva nové svetry. Vybavila si dávný říjnový den – v roce 1973, aby byla přesná –, kdy přišla na crozetskou střední školu v huňatém červeném svetru a upoutala pozornost Faira Haristeen. Duby se proměnily v oranžové pochodně, javory byly krvavě rudé a buky žluté přesně jako teď. Pořád si pamatovala ty pestré barvy. Letošní podzim bude taky takový. Od rozvodu s Fairem uběhl už půlrok – nebo dokonce rok? Opravdu si nemohla vzpomenout, ale možná si to spíš pamatovat nechtěla. Její přítelkyně obracely své diáře naruby a hledaly jména vhodných nezadaných mužů. K dispozici byli dva: Doktor Larry Johnson, ovdovělý penzionovaný praktický lékař, který byl o dva roky starší než bůh, a pochopitelně Pharamond Haristeen. I kdyby chtěla Faira zpátky, což rozhodně neplatilo, měla

by smůlu, protože byl po uši zamilovaný do Boom Boom Craycroftové, krásné dvaatřicetileté vdovy po Kellym Craycroftovi.

Harry se zamyslela nad tím, kolik lidí v městečku má přezdívku. Olivia byla Boom Boom a Pharamond byl Fair. Jí se říkalo Harry a Peter Shiflett, majitel vedlejšího obchodu, byl pro každého prostě Obchodník. Cabell Hall, ředitel banky Allied National Bank v Richmondu byl Cab nebo Cabby; jeho ženu Florence, s níž strávil sedmadvacet let, překřtili na Taxi. Dvě Marilyn Sanburneovy, matka a dcera, byly Velká Marilyn nebo Mim a Malá Marilyn. Přezdívky jsou vlastně symboly intimity a všichni si díky nim připadají navzájem bližší. Crozetští se posmívali zvykům svých sousedů a snažili se předvídat, co kdo komu řekne a kdy. Byly to radosti maloměsta, jenže maskovaly úplně stejné problémy a trápení, stejnou krutost, nespravedlnost a sebedestruktivní chování, jaké najdete ve větším Charlottesville, které leží čtrnáct mil na východ, anebo v Richmondu vzdáleném dalších sedmdesát mil. Pozlátko civilizace patřilo ke každodennímu životu, ale v krizích se snadno vytrácelo. A občas ani nebyla zapotřebí žádná krize: Otec přišel domů opilý a ztloukl manželku a děti nebo manžel přijel z práce dřív do domu zatíženého obrovskou hypotékou a našel ženu v posteli s jiným. Ach, něco takového se přece v Crozetu nemůže stát! Ale stávalo se to. A Harry o tom věděla. Koneckonců pošta je centrum nervové soustavy každé komunity, takže se k poštmistrové obvykle dřív než k ostatním doneslo, co se děje za zavřenými dveřmi a při zhasnutém světle. V něčí schránce se začaly objevovat úřední dopisy, jinému přišlo podezřelé množství účtů od zubaře a Harry si při třídění pošty dávala dohromady střípky utajovaných příběhů.

A kdyby lépe rozuměla řeči svých zvířat, věděla by ještě víc, protože její fenka Tee Tuckerová se uměla schovat pod schody na verandu a mourovatá kočka Paní Murphyová zase dokázala s lehkostí a elegancí vyskočit na krovky se-

níku. Kočka a fena takhle nasbíraly spoustu informací a snažily se je své relativně inteligentní lidské společnosti předávat, ale snadné to nebylo. Paní Murphyová občas musela před mámou válet sudy a Tee Tuckerové někdy nezbyvalo nic jiného než ji popadnout za nohavici.

Dnes však zvířata neměla žádné drby o lidech ani příslušnících svého druhu. Seděla vedle Harry a dívala se, jak Miranda Hogendobberová – v červené plátěné sukni, žlutém svetru a zahradnických rukavicích – okopává maličké políčko se spoustou dýní. Harry paní Hogendobberové zamávala a ta jí oplátila stejným gestem.

„Harry,“ zavolala z pošty Susan Tuckerová, Harryina nejlepší přítelkyně.

„Jsem venku.“

Susan otevřela zadní dveře. „Tenhle výjev by se krásně vyjímal na pohlednici. Podzim ve střední Virginii.“

Když promluvila, otevřely se zadní dveře obchodu a ven vyběhla šedá kočka Pewter s kuřecím stehnem v zubech.

Obchodník za ní vykřikl: „Doprčic, Pewter, dneska nedostaneš večeři.“ Rozběhl se za ní k poště, vzhlédl a uviděl Harry a Susan. „Omlouvám se, dámy, kdybych věděl, že jste přítomny, nemluvil bych tak hrubě.“

Harry se zasmála. „Klid, Obchodníku. Používáme horší slova.“

„*Podělíš se?*“ zeptala se Paní Murphyová, když ji Pewter mýjela.

„*Jak by ti mohla odpovědět? Vždyť má plnou pusou,*“ řekla Tuckerová. „*A kromě toho, copak už jsi někdy zažila, že by Pewter dala jen kousíček žrádla někomu jinému?*“

„*To je fakt,*“ přitakala Paní Murphyová, ale jen tak pro jistotu šedou přítelkyni následovala.

Pewter se zastavila mimo dosah přelstěného Obchodníka, který si teď povídal se ženami. Utrhla lákavý flák kuřete.

„*Jak jsi to dokázala Obchodníkovi štípnout?*“ Paní Murphyová vykulila zlaté oči.

Pewter se vždycky ráda vychloubala. Žvýkala s tlapou položenou na zbytku kořisti. *„Položil na pult grilované kuře. Malá Marilyn ho požádala, aby jí ho rozkrojil. Když se otočil zády, zdrhla jsem se stehýnkem.“* Ukousla si další chutný kus.

„Ty jsi chytrá holka.“ Tuckerová nasála lahodnou vůni.

„To nepochybně jsem. Malá Marilyn začala ječet, že se nedotkne kuřete, do kterého kousla kočka. Po pravdě, já bych taky nejedla nic, čeho se dotkla Malá Marilyn. Čím je starší, tím víc se podobá té své nesnesitelné matce.“

Tuckerová do tlusté kočky strčila a Paní Murphyová rychlostí světla chňapla po kuřecím stehýnku. Rozběhla se uličkou do zahrady paní Hogendobberové a spokojená Tuckerová s prskající Pewter jí uháněly v patách.

„Vrať mi to, ty pruhovaná mrcho!“

„Nikdy se nepoděliš, Pewter,“ vyčetla jí Tuckerová. Paní Murphyová běžela mezi řádky kukuřice k dýním kulatým jako úplněk.

„Harry,“ rozčilila se paní Hogendobberová. *„Ta zvířata budou jednou moje smrt.“*

Ohnala se motykou po Tuckerové, která utekla. Pewter pronásledovala Paní Murphyovou sem a tam mezi řádky dýní, ale štíhlá a vysportovaná Paní Murphyová plavně přeskočila obrovský krémově žlutý plod a prchala dál. Zamířila mezi patisony.

Obchodník se rozesmál. *„Myslíte, že bychom mohli Mirandu poslat na Sanburneovy?“* Narážel na Malou Marilyn a její stejně nesnesitelnou matku Mim.

Susan s Harry se rozesmály, což paní Hogendobberovou rozčililo ještě víc, protože usoudila, že se smějí jí.

„Není na tom nic legračního. Ničí mi zahradu. Moje drahocenné dýně. Víte přece, že se s nimi chystám vyhrát soutěž na Oslavách sklizně.“ Mirandina tvář ztmavla do purpurového odstínu.

„Ještě nikdy jsem na lidském obličejí neviděla takovouhle barvu,“ zírala užasle Tuckerová.

„Dej si pozor na tu motyku, Tuckerová,“ zaječela Paní Murphyová. Upustila stehýnko.

Pewter po něm chňapla. Uháněla s ním domů a na břicho se jí houpal bochánek tuku. Doběhla těsně k Obchodníkovi a na poslední chvíli uskočila stranou, aby se mu vyhnula.

Rozesmál se. „Jestli po tom kuřeti tolik touží, možná bych jim měl přinést i zbytek.“

Když se vrátil s kuřetem, zadními dveřmi zrovna vsupěla na poštu paní Hogendobberová.

„Tuckerová do mě tvrdě vrazila. Co kdyby mě povalila?“ Pokud šlo o škody a nebezpečí, paní Hogendobberová ráda přeháněla.

Obchodník se kousl do jazyka. Málem opáčil, že je dobře vypolstrovaná, takže by se jí určitě nic nestalo. Místo toho soucitně zamlaskal a začal krájet maso pro tři zvířata, která si navzájem rychle odpustila všechna příkoří. Kuře bylo důležitější než vlastní ego.

„Omlouvám se, paní Hogendobberová. Jste v pořádku?“ zeptala se zdvořile Harry.

„Jistě že jsem v pořádku. Jen bych byla ráda, kdyby sis své svěřence hlídala.“

„Potřebovala byste svoji vlastní velškorgi,“ nabídla Susan.

„Ne, nepotřebovala. Celý život jsem se starala o manžela, nepotřebuju se starat ještě o psa. George aspoň nosil domů výplatu, dej bůh odpočinout jeho duši.“

„Je s nimi velká legrace,“ přidala se Harry.

„A co blechy?“ Paní Hogendobberová měla větší zájem, než byla ochotná připustit.

„Ty můžete mít i bez psa,“ odpověděla Harry.

„Já nemám blechy.“

„Mirando, když je teplé počasí, může blechy chytit každý,“ ozval se Obchodník.

„Mluvte za sebe. Kdybych já vedla obchod, postarala bych se, aby padesát yardů od něj nebyla jediná blecha. Padesát yardů.“ Paní Hogendobberová pevně stiskla rty

nalíčené perleťově červenou rtěnkou ladící s její červenou sukní. „A dávala bych zboží levněji.“

„Poslyšte, Mirando...“ Tohle Obchodník slyšel už tolikrát, až se mu z toho dělalo špatně, a byl připravený vášnivě obhajovat svoje ceny.

Zbytečnou debatu utnul neznámý hlas. „Je tu někdo?“

„Kdo je to?“ Paní Hogendobberová povytáhla obočí.

Harry a Susan pokrčily rameny. Miranda vpochodovala do poštovního úřadu. Její manžel George byl před svou smrtí více než čtyřicet let poštmistrem, takže se na poště dodnes cítila jako doma. Harry jí spěchala v patách a Susan s Obchodníkem vykročili za ní. Zvířata už spořádala kuře a také pádila dovnitř.

U pultu stál nejhezčí muž, jakého kdy paní Hogendobberová viděla – snad kromě Clarka Gabla. Susan s Harry by si sice pro srovnání vybraly modernější ideál mužství, ale rovněž si pomyslely, že příchozí vypadá naprosto úžasně. Působil drsně a současně citlivě. Ostře řezanou tvář mu zjemňovaly něžné oříškově hnědé oči a perfektně zastřižené vlnité hnědé vlasy. Měl velké dlaně. Vyzařovala z něj síla. K dobře padnoucím džínům si oblékl svetr v barvě vodního melounu a vyhrnuté rukávy mu odhalovaly opálená svalnatá předloktí.

Chvilí nikdo nic neříkal. Miranda rychle ticho přerušila.

„Miranda Hogendobberová.“ Podala mu ruku.

„Blair Bainbridge. Prosím, říkejte mi Blaire.“

Miranda teď měla návrh a mohla představit ostatní. „Tohle je naše poštmistrová Mary Minor Haristeenová. Susan Tuckerová, manželka Neda Tuckera, vynikajícího právníka, pro případ, že byste nějakého potřeboval. Obchodník Shiflett má hned vedle moc praktický obchůdek a prodává takové ty hříšně dobré tyčinky Dove.“

„Hej, a co my?“ ozvalo se zesponu.

Harry vzala Paní Murphyovou do náručí. „Tohle je Paní Murphyová, tohle je Tee Tuckerová a ta šedivá kočka je

Pewter, Obchodníková asistentka. Je poměrně neschopná, ačkoli pro poštu se tady zastavuje pravidelně.“

Blair se usmál a potřásl Paní Murphyové tlapkou. Harry to potěšilo a Paní Murphyové to nevadilo. Muž se sklónil a pohladil Pewter po hlavě. Tuckerová zvedla tlapu a on ji přijal.

„Rád vás poznávám.“

„*Já vás taky,*“ odpověděla Tuckerová.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se Harry a ostatní se zvědavě předklonili.

„Ano. Rád bych si tu zařídil poštovní schránku, pokud je nějaká volná.“

„Mám jich několik. Dáváte přednost lichým, nebo sudým čísům?“ Harry se usmála. Úsměv jí slušel. Byla od přírody hezká a moc se nefintila. Na nic si nehrála.

„Sudým.“

„Tak co třeba čtyřicet čtyři? Nebo třicet – málem bych zapoměla, že mám volnou třicítku.“

„Třicítku si neberte.“ Miranda zavrtěla hlavou. „Nosí smůlu.“

„Tak čtyřicet čtyři.“

„Bude to třicet čtyři devadesát pět, prosím.“ Harry vyplnila formulář k poštovní schránce a dala na něj kulaté tmavě červené razítko.

Podal jí šek a ona mu dala klíč.

„Existuje paní Bainbridgeová?“ zeptala se odvázně paní Hogendobberová. „To jméno je mi nějak povědomé.“

Obchodník obrátil oči v sloup.

„Ne, bohužel jsem zatím neměl to štěstí, abych našel tu pravou...“

„Harry je svobodná, víte? Tedy vlastně rozvedená.“ Paní Hogendobberová pokynula směrem k Harry.

V tu chvíli by jí Harry i Susan nejraději zakroutily krkem.

„Paní Hogendobberová, jsem si jistá, že pan Bainbridge při své první návštěvě pošty nepotřebuje můj kompletní životopis.“

„Ale při druhé už byste mi ho převyprávět mohla.“ Strčil klíč do kapsy, usmál se, vyšel ven a nastoupil do černého pickupu Ford F350. Paní Hogendobberová se za ním dívala jako šelma za prchající kořistí.

„Mirando, co vás to napadlo?“ vyjekla Susan.

„O čem to mluvíte?“

„Však vy víte,“ přidal se Obchodník.

Miranda neodpověděla hned. „Neměla jsem zmiňovat Harryin stav? Poslyšte, jsem starší než kdokoli z vás. Já jsem na něj možná nejlepší první dojem neudělala, ale Harry ano, protože zvládla situaci se svým typickým taktem a humorem. A až ten mužský večer přijde domů, bude vědět, že v Crozetu žije jedna hezká nezadaná žena.“ Jakmile se ospravedlnila, vyklouzla zadními dveřmi ven.

„To jsem blázen.“ Obchodníkovi poklesla čelist.

„*To tedy jsi,*“ zachechtala se Pewter.

„Musím zpátky do práce, děvčata. Tohle na mě bylo moc.“ Obchodník se rozesmál a otevřel přední dveře. Zastavil se. „Poběž, ty malá podrazačko.“

Pewter sladce mňoukla a následovala tatku ze dveří.

„*Tušilas, že Rotunda dokáže tak rychle běhat?*“ zeptala se Tuckerová Paní Murphyové.

„*Překvapilo mě to.*“ Paní Murphyová se rozvalila na podlaze a odhalila pěkný tukový bochánek pod bříškem.

„*Tenhle podzim bude plný překvapení. Cítím to v kostech.*“ Tuckerová se usmála a zamávala krátkým ocasem.

Paní Murphyová na ni pohlédla. Neměla náladu na proctví. Koneckonců kočky vědí víc než psi. Nechtělo se jí potvrdovat, že má Tuckerová pravdu. Něco opravdu viselo ve vzduchu. Ale co?

Harry schovala šek do zásuvky pod pultem. Ležel lícem nahoru a ona na něj znovu mrkla. „Farma pod Žlutou horou.“

„Žádná Farma pod Žlutou horou tady není.“ Susan se předklonila, aby si šek prohlédla.

„Není to Liščí doupě?“

„Cože? Ten dům je víc než rok prázdný. Kdo by ho koupal?“

„Přistěhovalc z města.“ Harry zavřela dveře. „Nebo někdo z Kalifornie.“

„Ne.“ Susan poklesla hlasem.

„V okolí Žluté hory nebylo na prodej nic kromě Liščího doupěte.“

„Ale Harry, víme přece všechno a nedoneslo se nám ani slovíčko, ani pípnutí o tom, že by se Liščí doupě prodalo.“

Harry už vytáčela číslo. „Jane Foglemanovou, prosím.“ Následovala krátká pauza. „Jane, proč jsi mi neřekla, že se prodalo Liščí doupě?“

Ve sluchátku se ozval Janin hlas: „Protože jsme měli držet jazyk za zuby až do podpisu smlouvy, ke kterému došlo dnes v devět hodin ráno v právní kanceláři McGuire, Woods, Battle and Boothe.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi nám to tajila. Se Susan jsme se právě seznámily s novým majitelem.“

„Takhle si to pan Bainbridge přál.“ Jane na chvíli zatajila dech. „Už jste někdy viděly takového chlapa? Holka, to je tedy kus.“

Harryin hlas nezněl moc okouzleně. „Vypadá dobře.“

„Dobře? To je chlap, pro kterého bych umřela!“ vybuchla Jane.

„Doufám, že to nikdo nebude muset udělat,“ poznamenala suše Harry. „No, povědělas mi, co jsem potřebovala vědět. Susan tě zdraví a časem ti odpustíme.“

„To jsem ráda.“ Jane se zasmála a zavěsila.

„Je to Liščí doupě.“ Harry vrátila sluchátko do vidlice.

„Bože, na té staré farmě jsme si užily tolik legrace. Ta malá stáj se šesti boxy a ornamenty na domě a ach, nikdy nezapomenu na hřbitov. Vzpomínáš si na ten hodně starý náhrobek s andílkem hrajícím na harfu?“

„Jo. MacGregorovi byli moc hodní.“

„A dožili se vysokého věku. Neměli děti. Proto nám nejspíš dovolovali běhat po celém domě.“ Susan připadalo, že

cítí v místnosti přítomnost staré Elizabeth MacGregorové. Byl to zvláštní a iracionální pocit, ale příjemný, protože MacGregorovi byli skromní a milí lidé.

„Doufám, že Blair Bainbridge bude v Liščím doupěti stejně šťastný jako MacGregorovi.“

„Měl zachovat původní jméno domu.“

„To je jeho věc,“ namítla Harry.

„Vsaď se, že ho Miranda přinutí, aby to udělal.“ Susan se zhluboka nadechla. „Takže máš nového souseda, kočko. Neumíráš zvědavostí?“

Harry zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Lhářko.“

„Nelžu.“

„Ach Harry, hoď už ten rozvod za hlavu.“

„Hodila jsem ho za hlavu a neumírám steskem a touhou, i když mi to už půl roku podsouváš.“

„Nemůžeš žít jako jeptiška.“ Susan zvedla hlas.

„Budu žít tak, jak chci.“

„A už je to tu zase,“ všimla si Tuckerová.

Paní Murphyová přikývla. „*Tuckerová, nechtělo by se ti se mnou v noci zajít do Liščího doupěte, pokud se dostaneme z domu? Proklepneme si toho Bainbridge. Abychom znaly fakta pro případ, že by ho všichni mámě dohazovali.*“

„Dobrý nápad.“

2

V jedenáct večer se zdálo, že Harry už spí. Paní Murphyová šikovně otevřela zadní dveře. Harry je málokdy zamykala a dnes večer je dokonce ani pořádně nepřibouchla. Kočka s obratnými drápkami potřebovala jen trochu trpělivosti a nakonec dveře povolily. S druhými dveřmi se síti proti hmyzu si poradily ještě hravěji. Tuckerová do nich zatlačila čumákem a háček praskl.

Na říjnovou noc bylo neobvykle teplo; poslední záchvěv babího léta. Vedle stájí stál Harryin starý ford pickup v supermanském odstínu modré. Pořád jezdil jako drak. Zvířata kolem něj proběhla.

„Počkej chvíli.“ Tuckerová zavětrila.

Paní Murphyová si sedla a začala si mýt obličej. Tuckerová s čenichem u země zamířila ke stájím. *„Už zase tu je Simon?“*

Sameček vačice Simon rád šmejdil okolo domu. Harry mu často házela ven bonbony marshmallow a zbytky. Simon dělal, co mohl, aby dobroty získal dřív, než dorazí mývali. Neměl mývaly rád a oni jeho také ne.

Tuckerová Paní Murphyové neodpověděla a spěchala do stájí. V citlivých nozdrách ji zalechtal pach sušeného bojínku lučního, granulí pro koně a otrub. Koně zůstávali přes noc venku a horké dny trávili ve stájích. Tento režim za týden nebo dva skončí, protože brzy louky postříbí podzimní mrazíky a koně budou muset trávit noci v bezpečí stájí a pod teplými dekami Triple Crown.

Ze skladu krmiva vykoul špičatý čumáček. *„Tuckerová.“*

„Simone, ve skladu nemáš co dělat,“ pokárala ho Tuckerová.

„Mývali přišli dřív, tak jsem utekl sem.“ Mývalí trus potvrdil, že Simon mluví pravdu. „Ahoj Paní Murphyová,“ pozdravil Simon, když do stájí vstoupila štíhlá kočičí silueta.

„Ahoj. Poslyš, byls někdy v Liščím doupěti?“ Paní Murphyová natočila vousky dopředu.

„Včera v noci. Ještě tam není nic k jídlu.“ Simon se soustředil jen na svůj hlavní zájem.

„Chceme se tam mrknout.“

„Není tam nic k vidění, snad jen velké auto toho nového chlápka. A přepravník na koně. Ale kůň tam žádný není. Nejspíš si chce nějakého koupit.“ Simon se zasmál, protože věděl, že obchodníci s koňmi se v následujících týdnech pokusí pana Bainbridge pěkně odrbat. „Víte, co mi chybí? Staří MacGregorovi venku lili javorový sirup na sníh a vyráběli cukrátky a paní mi vždycky trochu nechala. Nechcete navrhnout Harry, aby to taky dělala, až začne sněžit?“

„Simone, máš štěstí, že dostáváš zbytky ze stolu. Harry není žádná velká kuchařka. No, tak my se zajdeme do Liščího doupěte podívat, ať víme, co se tam peče.“ Tuckerová se své slovní hříčce zasmála.

Paní Murphyová na Tuckerovou zírala. Milovala ji, ale občas jí psi připadali hrozně hloupí.

Nechaly Simona okusovat kůrku chleba. Když přecházely přes dvacetiakovou pastvinu na západ od Harryiny farmy, zavolaly na Harryiny koně, valacha Tomahawka a klisnu Gin Fizz. Oba odpověděli zařeháním.

Harry zdědila farmu po rodičích, kteří před lety zemřeli. Stejně jako oni udržovala všechno v perfektním pořádku. Ohrady byly dobře opravené, ačkoli příští jaro bude muset vyměnit ohradník podél potoka mezi svými pozemky a Liščím doupětem. Letos dostala její stáj novou červenou omítku s bílým lemováním. Sklizeň byla dobrá. U východní ohrady se tyčil obrovský stoh balíků slámy. Harry celkem vlastnila sto dvacet akrů. Farmářské povin-

nosti ji nikdy neunavovaly a pravděpodobně byla nejšťastnější, když seděla ve staříčském traktoru a orala nebo obra-
cela seno.

Vstávání v půl šesté ráno ji netěšilo snad jen uprostřed nejtemnější zimy, ale i tehdy byla brzy vzhůru. Práce na pozemcích jí brala tolik volného času, že trochu zanedbávala dům. Potřeboval by už novou venkovní omítku. Interiéry se Susan vymalovaly loni v zimě a na jeden den jim dokonce přišla pomoci i paní Hogendobberová. Renovaci by potřebovala také Harryina pohovka a velká křesílka. Otec s matkou je koupili na aukci v roce 1949 krátce po svatbě. Domnívali se, že nábytek byl vyroben ve třicátých letech. Harry bylo celkem jedno, jak je starý, ale na ničem pohodlnějším nikdy neseděla. Na pohovce se mohly podle libosti rozvalovat i Paní Murphyová s Tuckerovou a rovněž ji schvalovaly.

Harryiny pozemky od Liščího doupěte odděloval úzký potůček se silným proudem. Tuckerová seběhla ze srázu a vstoupila do mělké vody. Paní Murphyová vodu ráda neměla. Chvilí chodila po břehu, pak napnula síly a s rozběhem přeskočila nejen potůček, ale i Tuckerovou.

Minuly hřbitůvek a klusaly dál k domu. Z dvoupatrové budovy proudilo ven světlo. Dům postavený v roce 1837 s přístavbou z roku 1904 obklopovaly rozložitě ambroně, ořešáky a duby. Paní Murphyová vyšplhala na vysoký ořech a ležérně došla po větvi k místu, odkud viděla do okna. Tuckerová kňučela a stěžovala si dole u kmene.

„Zmlkni, Tuckerová. Ještě nás kvůli tobě obě vyžene.“

„Tak mi pověz, co vidíš.“

„Jakmile slezu dolů, povím ti to. Jak můžeme vědět, že tenhle člověk nemá dobrý sluch? Někteří lidé slyší dobře, víš?“

V osvětlené místnosti Blair Bainbridge napařovala a strhával tapety. Ze stěny visely napůl odtržené pruhy pivoňkového papíru s jasně růžovými květy. Blair čas od času odložil napařovač a serval ze zdi kus papíru. Byl jen v tričku a na

předloktích měl přilepené kousky tapety. Přenosný přehrávač na opačné straně místnosti mu poskytoval jakousi útěchu v podobě Bachova Braniborského koncertu č. 1. V místnosti nebyl žádný nábytek ani krabice.

Paní Murphyová pozpátku slezla ze stromu a pověděla Tuckerové, že se nic zvláštního neděje. Obešly dům. Keře byly zastřižené, záhony obložené mulčem a stromy prořezané. Paní Murphyová otevřela zadní dveře. Na verandě stály dvě skládací židle a místo stolku oranžová bedna. Nalevo ode dveří pořád byl starý škrabák na boty ve tvaru jezevčíka. Kočka ani fena se nedokázaly dostat na žádné vyvýšené místo, ze kterého by viděly do okna.

„Pojďme do stájí,“ navrhla Tuckerová.

Ve stáji bylo šest boxů vedle sebe s malou místností uprostřed. Nikde nic neobvyklého. Podlaha v boxech připomínala povrch Měsíce plný kráterů. Bude se muset vyplnit a zarovnat. Blair Bainbridge se pořádně zapotí. Udušávání podlahy ve stájích je ještě náročnější než tahání koleček plných jílu a štěrku. Všude vlály pavučiny a několik pavouků dokončovalo přípravy na zimu. Podlahu skladu krmiva důkladně vysmýčily myši; nezůstalo po nich ani zrníčko. Paní Murphyová zalitovala, že nemá víc času na lov.

Vyšly ze stájí a prozkoumaly auto s pohonem všech kol a přepravník na koně, obojí zbrusu nové. Kdo si může dovolit najednou pořídit nové auto a přívěs? Pan Bainbridge rozhodně nežije ze sociálních dávek.

„Moc jsme toho nezjistily,“ vzdychla Tuckerová. *„Nic víc, než že není chudý.“*

„Víme víc.“ Paní Murphyová ucítila, že ji něco kouslo do ramene. Zuřivě se podrbala. *„Umní zabrat za práci. Chce, aby to tu dobře vypadalo, a chce si pořídit koně. A není tu žádná žena, ani nic nenasvědčuje tomu, že by se měla objevit.“*

„To nemůžeš vědět.“ Tuckerová zavrtěla hlavou.

„Žádná žena tu není. Cítily bychom ji.“

„Jasně, ale nemůžeš vědět, že ho nějaká nebude navštěvovat. Třeba to tu vylepšuje, aby na ni udělal dojem.“

„Ne. Důkaz nemám, ale cítím to. Chce být sám. Poslouchá muziku, u které se dobře přemýšlí. Podle mě sem od někoho nebo něčeho utekl.“

Tuckerové připadalo, že se Paní Murphyová ukvapuje v závěrech, ale mlčela, aby nemusela poslouchat přednášku o tom, že kočky mají neomylnou intuici a vědí víc než psi. Podobných řečí už měla dost.

Cestou domů míjely hřbitůvek s branou z tepaného železa a plotem s ostrými hroty. Na jedné straně byl pobořený.

„Pojďme dovnitř.“ Tuckerová se rozběhla.

Jonesovi a MacGregorovi používali hřbitov víc než dvě stě let. Na nejstarším náhrobku stálo: KAPITÁN FRANCIS EGBERT JONES, NAROZEN 1730, ZEMŘEL 1802. U potůčku kdysi stával malý srub, ale když Jonesovi zbohatli, nechali postavit hrázdný dům. U potoka dosud byly patrné základy srubu. Na rozličných náhrobcích – malé patřily dětem, z nichž dvě zemřely hned po válce Severu proti Jihu – byla vytesána jména a nápisy. Po té strašné válce si Jonesova dcera Estella Lynch Jonesová vzala muže z rodu MacGregorů a od té doby byli na hřbitůvku pochovávaní i MacGregorovi včetně předchozích majitelů Liščího doupěte.

Od smrti paní MacGregorové byl hřbitůvek neudržovaný. Vykonavatel závěti Ned Tucker, Susanin manžel, pronajal půdu panu Stuartovi Tapscottovi. Ten se zavázal, že o pronajaté pozemky bude řádně pečovat, což také dělal. O hřbitůvek se měli starat pozůstalí po Jonesových a MacGregorových, k nimž pan Tapscott nepatřil. Jediným pozůstalým byl reverend Herbert Jones, jenže ten byl plně zaneprázdněný církevními povinnostmi a měl bolavá záda, takže nechával pozemek pustnout.

Zdálo se však, že po příjezdu Blaira Bainbridge se věci začínají měnit. Popadané náhrobky byly narovnané, tráva

posečená a vedle náhrobku Elizabeth MacGregorové kdo-
si zasadil malou kamélii. Na opravu železného plotu však
bude potřeba více než jedna osoba.

„*Koukám, že tu pan Bainbridge odvedl kus práce,*“ po-
znamenalala Paní Murphyová.

„*Tenhle je můj nejoblíbenější.*“ Tuckerová se zastavila
vedle hrobu plukovníka Ezekiela Abrama Jonese naroze-
ného v roce 1812 a zabitého v roce 1861 v první bitvě
u Manassasu. Na náhrobku stálo: JE LEPŠÍ ZEMŘÍT NA
NOHOU NEŽ ŽÍT NA KOLENOU. Byl to trefný senti-
mentální epitaf pro padlého důstojníka Konfederace, který
zaplatil za své přesvědčení životem, ale zároveň působil iro-
nicky, protože nechtěně upozorňoval na nespravedlnost
otrokářství.

„*Mně se líbí tenhle,*“ Paní Murphyová vyskočila na čtver-
cový náhrobek se soškou andílka hrajícího na harfu. Patřil
vdově po Ezekielovi paní Martě Seleně, která manžela pře-
žila o třicet let. Stálo na něm: HRAJE SI S ANDĚLY.

Zvířata zamířila zpátky domů, o hřbitůvku na Harryině
farmě se však nebavila. Ne že by nebyl krásný a dobře udr-
žovaný, ale kromě hrobů Harryiných předků na něm stály
i náhrobky milovaných domácích zvířat. Paní Murphyová
s Tuckerovou o nich nechtěly moc přemýšlet.

Vběhly do domu stejně tiše, jako ho opustily, a poku-
sily se za sebou zavřít dveře. Podařilo se jim to jen zčásti,
takže když Harry v půl šesté ráno vstala, v kuchyni bylo
chladno a kočka s fenkou pobaveně naslouchaly proudu
nadávek. Pak Harry objevila zlomený háček na síťovaných
dveřích a následoval další výbuch vzteku. Ale než vyšlo
slunce a nebe na východě se zbarvilo do broskvova, zlata
a růžova, Harry na všechno zapomněla.

Na tyhle výjimečně krásné říjnové dny a noci Harry
a její zvířata dlouho nezapomenou. Všechno působilo tak
dokonale! Tváří v tvář takové kráse nebyl nikdo připravený
na příchod dábla.

3

„Ten chlap se před ničím nezastaví. Nemá zábrany.“ Paní Hogendobberové se rozrušením chvěl hlas. „Vážně, naprosto mě šokovalo, že Ben Seifert – to je manažer místní pobočky banky, víte? – je tak bezohledný obchodník! Pokusil se mě přinutit, abych si vzala půjčku a zastavila svůj dům, který už je přitom splacený, pane Bainbridgi. Řekl, že můj dům určitě potřebuje opravit. ‚Co bych měla opravit?‘ zeptala jsem se. A on na to, jestli bych snad neměla radost z nové kuchyně a mikrovlnky? Nechci mikrovlnku. Lidi z ní dostávají rakovinu. Pak vešel Cabby Hall, šéf banky, a tak jsem k němu rovnou zamířila. Všechno jsem mu pověděla a on si vzal Bena na kobereček. Říkám vám to proto, abyste si dával pozor. Tohle je malé město, ale naši bankéři se snaží vnucovat lidem půjčky úplně stejně jako jejich kolegové z velkých měst, pane Bainbridgi. Buďte obezřetní!“ Miranda se musela odmlčet, aby popadla dech.

„Říkejte mi, prosím, Blaire.“

„A pak ke všemu do banky přišel šéf pěveckého sboru mé církve a řekl mi, že Boom Boom Craycroftová navrhla Fairovi Haristeenovi, aby se vzali, nebo možná on jí.“

„Jak neřestné.“ Blair se usmál a záblesk bílých zubů ještě znásobil jeho šarm.

„Přesně tak. Vůbec nejsou zasnoubení.“ Paní Hogendobberová si založila ruce na hrudi. Nesnášela, když ji někdo přerušoval, ale pozornost Blaira Bainbridge jí dělala dobře. A ještě víc ji těšilo, že Susan Tuckerová s Harry vidí vedle jejího domu parkovat jeho černé auto. Provede ho po své zahrádce, poradí mu, jak pěstovat dýně, a pak ho obdaruje vlastními výpěstky. Třeba se o něm mezitím něco dozví. Paní Hogendobberová si nedávno od Neda Tuckera

půjčila několik výtisků časopisu *New York*, aby v nich vyluštila křížovky. A po předchozím setkání s Blairem jí došlo, proč je jí jeho jméno povědomé: četla o něm v jednom z těch časopisů. Byl tam článek o nějakém romantickém vztahu z prostředí módy. Když se jí Blair představil, napadlo ji, že jeho jméno odněkud zná. Snad dnes zjistí víc o jeho rozchodu s krásnou modelkou Robin Mangioneovou.

Plán jí narušil zvonek. Když paní Hogendobberová otevřela, dovnitř vpochodoval reverend Herbert Jones.

Pěkně ji tím namíchl. Příslušníci jiných křesťanských církví v paní Hogendobberové probouzeli soutěživost. Pan Jones patřil k luteránské církvi. Jeho kongregace byla větší než kongregace její Církve svatého Světla. O to víc se snažila přimět lidi k přestupu na svou víru. Kostel se dřív jmenoval Svaté světlo, ale Miranda přede dvěma měsíci prosadila před pastorem a celým církevním shromážděním, aby ho přejmenovali na Chrám svatého Světla. Ještě víc než její argumenty – i když docela rozumné – zabralo její neutuchající nadšení.

Naservírovala reverendu Jonesovi šálek kávy a čajové koláčky a dál si povídali ve třech.

„Pane Bainbridgi, chtěl bych vás přivítat v naší malé komunitě a poděkovat vám, že jste dal do pořádku náš rodinný hřbitov. Mám potíže s ploténkou, takže nemůžu o své předky pečovat tak, jak si zaslouží.“

„Bylo mi potěšením, reverende.“

„Poslyš, Herbie,“ začala Miranda familiárně, „nemůžeš lákat pana Bainbridge do svého stádečka dřív, než mu povím o našem Chrámu svatého Světla.“

Blair zíral na svůj koláček. Výrok paní Hogendobberové zněl zlověstně.

„Tenhle mladý muž si jistě najde svou vlastní cestu. Všechny cesty vedou k Bohu, Mirando.“

„Nepokoušej se mě ukolébat tolerancí,“ vyštěkla.

„To nikdy nedělám.“

„Oceňuji váš zájem o mou duši.“ Blairův baryton polaskal uši paní Hogendobberové. „Ale bohužel vás oba musím zklamat. Ve skutečnosti jsem katolík, a i když ne se vším souhlasím a nepraktikuji svou víru tak přísně, jak by si papež přál, občas zajdu na mši.“

Reverend odložil koláček, který paní Hogendobberová zručně ozdobila domácí pomerančovou marmeládou. „Luteráni jsou vlastně katolíci, jen bez kadidla.“

Blair i jeho hostitelka se rozesmáli. Reverend nikdy nedovoľoval, aby dogmata narušovala mezilidské vztahy. Byl svému stádečku dobrým pastýřem. S přeměnou chleba a vína v tělo Kristovo a s neposkvrněným početím ať si lá-mou hlavu intelektuálové – on musí křtít děti, oddávat páry, poskytovat podporu nemocným a sloužit na pohřbech. Tu poslední součást svého povolání neměl rád. Modlil se za to, aby všichni příslušníci jeho církve šli do nebe – včetně těch největších lumpů.

„Můžu se vás zeptat, reverende, jak jste zjistil, že jsem na hřbitově posekal trávu?“ zajímal se Blair.

„Řekla mi to Harry, když šla dnes ráno do práce. Prý se jí k vám zaběhla fena. Chytila ji na hřbitově.“

„Ona chodí do práce pěšky?“ Blair tomu nechtěl věřit. „Musí to být nejmíň dvě míle tam a dvě zpátky.“

„Ach ano. Má ráda pohyb. Než vyrazí do práce, odpracuje si dvě nebo tři hodiny na své farmě. Harry je rozená farmářka. Má to v sobě. Máte dobrou sousedku.“

„Což mě přivádí k tomu, že jste svůj dům přejmenoval na Farmu pod Žlutou horou.“ Paní Hogendobberová se připravovala na ostrou výměnu názorů.

„Stojí na úpatí Žluté hory, takže mi přišlo přirozené...“

Přerušila ho. „Jmenoval se Liščí doupe od začátku osmáctého století. Překvapuje mě, že vám to Jane Foglemanová neřekla. Za normálních okolností z ní informace tryskají jako z fontány.“

Reverend se k tomu raději nevyjadřoval, ačkoli farma, o které byla řeč, původně patřila jeho předkům. Neměl

tolik peněz, aby ji mohl koupit, a vlastně se mu ani nechtělo farmařit, takže proč by měl jejímu novému majiteli mluvit do toho, jak ji pojmenuje?

„Tak dlouho?“ Blair se krátce zamyslel. „Možná se o tom Jane zmínila.“

„Četl jste kupní smlouvu?“ naléhala paní Hogendobberová.

„Ne, to jsem nechal na právnících. Já se spíš snažím prokést roštím a udělat tam trochu pořádek.“

„To roští je líčidlo americké,“ řekl klidně reverend a vzal si další koláček.

„Takhle se jmenuje?“

„Je to hrozný plevel.“ Herbert se usmál.

„Herberte, ty zavádíš řeč jinam, ale já tohle téma nemůžu opustit už kvůli Spolku historie města Crozet.“

„Paní Hogendobberová, jestli to pro vás a spolek historie tolik znamená, samozřejmě jméno Liščí doupě zachovám.“

„Ach.“ Paní Hogendobberová takhle snadné vítězství nečekala. Trochu ji to zklamalo.

Reverenda Jonese pobavila myšlenka, že Spolek historie města Crozet se občas chová spíš jako Spolek hysterie města Crozet, ale byl rád, že si stará farma uchová své jméno.

Muži se zvedli k odchodu a paní Hogendobberová zapomněla dát Blairovi jednu ze svých dýní – menší druh, protože obří kousky si schovávala na Oslavy sklizně.

Blair doprovodil reverenda Jonese k jeho kostelu, tam se s ním rozloučil a zamířil na poštu. Na chodníku podél trati minul pobudu ve starých džínách a baseballové bundě. Na muži vůbec nebyl poznat jeho věk; mohlo mu být klidně třicet i padesát. Blaira pohled na něj trochu polekal. Nečekal, že bude v Crozetu potkávat takové lidi.

Když otevřel dveře pošty, rozběhla se mu naproti Tuckarová. Paní Murphyová si na něj zatím neudělala názor. Psi tak moc prahnou po lásce a pozornosti, že se nechají oklamat mnohem snadněji než kočky, pomyslela si. Ale kdyby

se nad tím chvíli zamyslela, musela by připustit, že je ke své nejlepší přítelkyni nespravedlivá. Tuckerová měla obvykle výborný odhad na lidi. Paní Murphyová se na pultě protáhla. Blair k ní přistoupil a podrbal ji za ušima.

„Dobré odpoledne, potvůrky.“

Odpověděly a ve stejném okamžiku vyšla ze zadní místnosti Harry. „Slyším správně svého nového souseda? Podívejte se do své schránky. Dostal jste balíček s růžovou dodejkou.“

Blair zasunul klíček do zámku poštovní schránky a zeptal se Harry: „Je růžový i ten balíček?“

Balíček dopadl na pult ve stejné chvíli, kdy bylo slyšet, jak Blair zavírá schránku. Ozvalo se současně žuchnutí a cvaknutí. Blair přidal do rytmu ještě lusknutí prsty.

„Máte hudební nadání?“ prohodila Harry.

„Ne, mám jen radost.“

„To jsem ráda.“ Přistrčila k němu balíček.

„Nebude vám vadit, když to tady otevřu?“

„Vůbec ne, aspoň ukojíte moji zvědavost.“ Předklonila se v okamžiku, kdy vstoupila Malá Marilyn Sanburneová v doprovodu svého manžela. Měl na sobě zbrusu nové brýle s kostěnými obroučkami. Fitz-Gilbert Hamilton měl předplacený *Esquire* a *GQ*. Výsledek byl patrný.

„Po Crozetu se potuluje nějaký vandrák,“ postěžovala si Malá Marilyn.

„Cože?“

Malá Marilyn ukázala ven. Harry vyšla zpoza pultu, aby si prohlédla profil špinavého zarostlého muže. Vrátila se za pult.

Fitz-Gilbert řekl: „Někteří lidé mají smůlu.“

„Spíš jsou líní,“ prohlásila Malá Marilyn, která za svůj život nenepracovala ani den.

Šla k oknu, aby se na vandráka ještě jednou podívala, a vrazila přitom do Blaira.

„Pardon. Překážím vám.“ Blair posunul balíček ke kraji pultu.

Harry je představila.

Fitz-Gilbert napřáhl k Blairovi ruku a srdečně pravil: „Fitz-Gilbert Hamilton. Princeton, 1980.“

Blair zamžikal a pak jeho ruku přijal. „Blair Bainbridge. Yale, 1979.“

To Fitze-Gilberta na chvíli zaskočilo. „A předtím?“

„St. Pauls,“ zazněla ledabylá odpověď.

„Andover,“ řekl Fitz-Gilbert.

„Vidím, že vy dva máte hodně společného,“ dodala Malá Marilyn – bez velkého zájmu, protože rozhovor se netočil okolo ní.

„To zjistíme, až spolu zajdeme na pivo,“ navrhl Fitz-Gilbert. Měl přátelskou povahu, zatímco jeho žena byla většinou odtažitá.

„Díky. Moc rád. Bydlím v Liščím doupěti.“

„My víme,“ řekla malá Marilyn.

„Malé město. Všichni vědí všechno.“ Fitz-Gilbert se zasmál.

Hamiltonovi odešli obtěžkáni poštou a zásilkovými katalogy.

„Crozetská smetánka.“ Blair pohlédl na Harry.

„Považují se za ni.“ Harry neviděla důvod, proč by měla skrývat, co si o Malé Marilyn a jejím manželovi myslí.

Paní Murphyová vyskočila na Blairův balíček.

„Proč je nemáte ráda?“ zajímal se Blair.

„Až poznáte její matku, pochopíte. Říká se jí Velká Marilyn nebo Mim.“

„Velká Marilyn?“

„Nevymýšlím si. Právě jste poznal Malou Marilyn. Její táta je starostou Crozetu a válí se v penězích. Za Fitze-Gilberta se provdala asi před rokem za humbuku srovnatelného se svatbou prince Charlese a lady Di. Copak vás paní Hogendobberová nezasvětila?“

„Naznačila, že každý obyvatel Crozetu má minulost, kterou mi mileráda odtajní, ale myslím, že reverend Jones jí překazil plán.“ Blair se rozesmál. Obyvatelé měs-

tečka mu připadali zábavní a Harry mu byla sympatická. Vlastně se mu zalíbila hned na první pohled a musel na to pořád myslet, i když netušil proč.

Harry si všimla, že Paní Murphyová zkouší otevřít Blairův balíček. „Kšá, kočičko, nech to na pokoji!“

Paní Murphyová se právě dostala do krabice. Koukaly jí jen špičky uší.

Harry se nad krabicí naklonila. „A ven!“

Paní Murphyová podrážděně zamňoukala.

Blair se zasmál. „Co říkala?“

„Ať jí nekazím legraci,“ odpověděla Harry a postavila krabici i s Paní Murphyovou na podlahu.

„*Ne, to neříkala,*“ vyjekla Tuckerová. „*Řekla: ‚Vyliž mi prdel!’*“

„*Zavři klapačku, práskačko,*“ zavrčela Paní Murphyová z hloubi krabice. Milovala šustění balicího papíru.

Tuckerová také strčila hlavu do krabice a štouchla studeným čenichem Paní Murphyovou do tváře. Kočka vyskočila do výšky, ve vzduchu udělala otočku a chňapla po feně. Tuckerová zůstala stát jako přimrazená a Paní Murphyová se jí zespodu zavěsila na břicho. Pak Tuckerová začala běhat po poště a kočka pod ní visela jako Sioux na válečné stezce.

Blair Bainbridge se smíchy zlomil v pase.

Harry se také rozchechtala. „Malé radosti.“

„Nejsou malé – spíš velké. Nevím, kdy jsem naposledy viděl něco tak legračního.“

Paní Murphyová se pustila a Tuckerová spěchala zpátky ke krabici. „*Vyhrála jsem.*“

„Nemáte v tom nic křehkého?“ zeptala se Harry.

„Ne. Jen nějaké zahradnické náčiní.“ Otevřel krabici a ukázal jí je. „Objednal jsem si tohle udělátko na sázení cibulek. Když to vezmu za správný konec, mohl bych si užít krásné jaro.“

„Mám traktor. Je asi čtyřicet let starý, ale funguje dobře. Kdybyste si ho potřeboval půjčit, dejte mi vědět.“

„No... ehm... nevím, co bych si s ním počal. Neumím ho řídit,“ přiznal Blair.

„Odkud jste, pane Bainbridgi?“

„Z New Yorku.“

Harry se zamyslela. „Vy jste se tam narodil?“

„Ano. Vyrostl jsem na Východní Šedesáté čtvrté ulici.“

Takže je to Yankee. Harry se rozhodla, že nad tím nebude dál uvažovat. „Naučím vás řídit traktor.“

„Zaplatím vám za to.“

„Ach pane Bainbridgi.“ Harry promluvila překvapeným tónem. „Tady jste v Crozetu. Ve Virginii.“ Odmlčela se a ztišila hlas. „Na Jihu. Jednoho dne určitě přijde chvíle, kdy mi to budete moct oplatit. O penězích vůbec nemluvte. Mimochodem, právě tohle mi vadí na Malé Marilyn a Fitz-Gilbertovi. Mají až moc peněz.“

„Myslíte, že člověk může mít až moc peněz?“

„Ano. Upřímně – myslím si to.“

Blair Bainbridge o tom uvažoval po zbytek dne a polovinu noci.

4

Dveře Allied National Bank se rozletěly a vandrák prošel kolem Marion Molnarové a pokladníků. Marion se zvedla ze židle a sledovala, jak to zjevení vstoupilo do kanceláře Benjamina Seiferta a zavřelo za sebou dveře.

Ben byl vycházející hvězda banky a chráněncem ředitele Cabella Halla. Zrovna otevíral pusou, aby něco řekl, když za návštěvníkem vstoupila Marion.

„Chci mluvit s Cabellem Hallem,“ požádal vandrák.

„Je na hlavní pobočce,“ odpověděla Marion.

Ben se ochranně zvedl od stolu a stoupl si mezi nemytého muže a Marion. „Postarám se o to.“

Marion zaváhala, ale pak se vrátila ke svému stolu a Ben zavřel dveře. Nedoléhalo k ní, o čem se muži baví, ale jejich hlasy zněly klidně.

Za několik minut Ben i muž v baseballové bundě vyšli ven.

„Svezu pána autem.“ Zamrkal na Marion a byl pryč.

5

Na trávě se leskla rosa a Harry, Paní Murphyová a Tuckerová kráčely podél trati. Noc byla znovu neobvykle teplá a ani den zřejmě nebude jiný. Šikmé paprsky ranního slunce zalévaly Crozet nadějí – alespoň Harry to tak připadalo.

Když mījela nádraží, všimla si, že proti ní jde paní Hogendobberová s malými činkami v zařatých pěstech.

„Dobré ráno, Harry.“

„Dobré ráno, paní H.“ Když ji starší žena ve starém svetru a sukni pod kolena rázným krokem mījela, Harry zvedla ruku na pozdrav. Paní Hogendobberová byla silně přesvědčená, že ženy by neměly nosit kalhoty, ale tenisky považovala za přípustné. Dokonce i její sestra z Greenville z Jižní Karolíny tvrdila, že na kalhotách není nic špatného, ale Miranda namítala, že jejich milovaná matka přece utratila celé jmění za výuku společenského tance a etikety. Za takovou rodičovskou obět by se jí měla nějak odvděčit a chovat se jako dáma je to nejmenší.

Harry přišla ke dveřím pošty zrovna ve chvíli, kdy se objevil Rob Collier se svou velkou poštovní dodávkou. S hečáním vyložil pytle s poštou, postěžoval si, že se na hlavní poště v poslední době nedozvídá žádné pořádné drby, sedl zpátky za volant a odjel.

Když Harry třídila poštu, dovnitř se vloudala Boom Boom Craycroftová. Jejímu příchodu scházela už jen triumfální fanfára. Na rozdíl od paní Hogendobberové na sobě měla kalhoty, přesněji řečeno přiléhavé džíny. Milovala trička nebo jakékoli jiné svršky přitahující pozornost k jejímu bujnému poprsí. Vnady jí vybuchly brzy – už v šesté třídě. Když si vykračovala kolem kluků, komentovali pohupování jejího poprsí slovy: „Baboom, Baboom.“

Postupně to zkrátili na Boom Boom. Nikdo netušil, jestli jí její přezdívka vadí nebo ne. Ale skoro to vypadalo, že ji naopak těší, že se její vnady staly legendou.

Na Harry se netvářila moc přívětivě.

„Dobré ráno, Boom Boom.“

„Dobré ráno, Harry. Přišlo mi něco?“

„Dala jsem ti poštu do schránky. Co tě přivádí tak brzy ráno do města?“

„Vstávám teď dřív, abych si užila co nejvíc světla. Trpím sezonní afektivní poruchou, víš? Mám depresi ze zimy.“

Harry už byla zvyklá, že si Boom Boom neustále stěžuje na nějaké zdravotní potíže. Měla jich tolik, že by se o nich dala napsat odborná kniha. Harry neodolala: „Boom Boom, myslela jsem, že jsi tyhle potíže potlačila tím, že jsi přestala jíst mléčné výrobky.“

„Ne, to bylo kvůli zahlenění.“

„Aha.“ Harry si pomyslela, že kdyby Boom Boom opravdu trpěla jenom polovinou nemocí, na které si stěžuje, už by nebyla mezi živými. Harry by to vůbec nevadilo.

„Včera večer jsme byli u Mim.“ Když Boom Boom říkala „my“, myslela tím sebe a Harryina exmanžela Faira. „Byla tam Malá Marilyn a Fitz-Gilbert a hráli jsme Pictionary. Mělas vidět, jak se do toho Mim zažrala. Prostě potřebovala vyhrát.“

„A vyhrála?“

„Nechali jsme ji. Jinak by nás nepozvala ke svému stolu na plese po letošních Oslavách sklizně. Ale Malá Marilyn s Fitzem-Gilbertem se zmínili, že viděli toho nového chlápka – toho krasavce, jak řekla Malá Marilyn – a že prý bydlí hned vedle tebe. Chodil na Yale. Co tady dělá chlápek z Yale? Celý Jih přece posílá syny na Princeton, takže tenhle musí být ze Severu. Kdysi jsem chodila s klukem z Yale, byl členem spolku Lebka a kosti, což je celkem ironie, protože jsem si při tanci s ním zlomila kotník.“

Harry připadalo nejironičtější, že rozhovor takhle protahují. Boom Boom určitě jde hlavně o to, aby Harry

ocenila, že znala kluka nejen z Yale, ale přímo ze spolku Lebka a kosti – nikoli z Vlčí hlavy nebo z jiného „obyčejnějšího“ tajného spolku, ale rovnou z toho nejprominentnějšího. Harry připadalo, že dostatečnou poctou je už pouhé přijetí na Yale; pokud někoho navíc vzali i do tajného spolku, je to báječné, ale nejlepší je o tom mlčet. Jenže Boom Boom nedokázala mlčet o ničem.

Za pultem zívla Tuckerová. „*Murph, skoč do vozíku s poštou.*“

„*Dobře.*“ Paní Murphyová rozvlnila boky a plyně se skočila z pultu, odkud naslouchala skryté slovní přestřelce mezi ženami. Strefila se přímo doprostřed poštovního vozíku a ten se za hlasitého rachocení kovových koleček rozjel přes zadní místnost. Tuckerová se štěkotem běžela vedle něj.

„Hej, vy dvě.“ Harry se zachichotala.

„Ach, už jdu pozdě na hodinu aerobiku. Měj se fajn.“ Boom Boom pronesla poslední větu sladce falešným tónem a odešla.

Boom Boom přitahovala muže. Jen to potvrzovalo Harryino přesvědčení, že se obě pohlaví nedívají na ženy stejnými očima. Možná muži a ženy pocházejí z odlišných planet – alespoň Harry to tak často připadalo. Boom Boom měla hezkou tvář a oslavované bujné vnady, ale Harry moc dobře věděla, že je to v první řadě hypochondrická hysterka, která si vymyslí nějaké strašné onemocnění, kdykoli se necítí v bezpečí nebo jí hrozí, že by musela dělat cokoli užitečného.

Susan Tuckerová kdysi tvrdila, že Boom Boom by nikdy nespala s chudým mužem. Toto pravidlo však porušila s Fairem Haristeenem a Harry věděla, že Boom Boom brzy začne vadit, že nedostává náušnice od Cartiera, zahraniční dovolené a nové auto, kdykoli si vzpomene. Samozřejmě mohla utrácet spoustu vlastních peněz, ale to jistě není taková zábava jako drancování cizí peněženky. Nejspíš počká, až jí cestu zkrří bohatý muž, a pak od Faira rychlostí

světla uteče. Harry si říkala, že až se to jednoho dne stane, neměla by mít škodolibou radost. Jenže už dopředu věděla, že se jí neubrání.

Ze snění o sladké pomstě ji vytrhl příchod Mim Sanburneové. Měla na sobě kabátek s velkými knoflíky a elegantní tmavě zelený klobouk s bažantím pírkiem. Vypadala jako turistka z Tyrolska. Kdyby to znamenalo, že se do Tyrolska zase vrátí, byla by to milá představa.

„Harry.“ Mimin pozdrav vyzněl panovačně.

„Paní Sanburneová.“

Dalším potvrzením Mimina statusu byla schránka s nízkým číslem, která patřila rodině od chvíle, kdy Crozet dostal vlastní poštovní pobočku. Vytáhla z ní plnou náruč lesklých časopisů a obálek. Hodila je na pult. „Slyšela jsem, že máte moc hezkého přítele.“

„Vážně?“ zněla překvapená odpověď.

Paní Murphyová poskakovala v poštovním vozíku a Tuckerová na pohybující se vyboulenu v plátně zespodu štěkala.

„Můj zeť Fitz-Gilbert tvrdí, že toho Blaira Bainbridge poznal. Je to model. Viděl ho v *Esquire*, *GQ* a podobných časopisech. Dejte si pozor. Tihle modelové bývají trochu divní, jestli víte, co tím myslím.“

„Ne, paní Sanburneová, to vážně nevím.“

„Jen se vás snažím chránit, Harry. Tihle hezcí muži si berou ženy, ale dávají přednost mužům, když už to musím říct takhle na rovinu.“

„Zaprvé s ním nechodím.“

To Mim velmi zklamalo. „Aha.“

„Zadruhé netuším, jaká je jeho sexuální orientace, ale působí docela mile a já věřím, že opravdu milý je. Zatřetí, od mužů si dávám prázdniny.“

Mim ležérně zakroužila rukou ve vzduchu – na její poměry to bylo velmi dramatické gesto. „To říká každá žena, dokud nepotká dalšího muže – a on přijde. Muži jsou jako auta na silnici – za rohem se vždycky blíží další.“

„Zajímavá myšlenka.“ Harry se usmála.

Mim promluvila tónem, jakým obvykle sdělovala „důležitá“ informace. „Moje drahá, Boom Boom jednoho dne přestane Faira bavit. Až přijde k rozumu, vezměte ho zpátky.“

Jelikož všichni strkali nos do cizích věcí, nevyžádaná intimní rada se Harry nedotkla. „To bych asi nedokázala.“

Přes pečlivě nalíčenou tvář přeběhl úsměv. „Lepší je ďábel, kterého znáš, než ten, kterého neznáš.“ Po této prozíravé radě Mim zamířila ke dveřím, zastavila se, vrátila se, sebrala z pultu svoje časopisy a dopisy a pak konečně odešla.

Harry si založila ruce na hrudi, která také zasluhovala respekt, a pohlédla na zvířata. „To je hrůza, holky. Lidi říkají takové pitomosti!“

Paní Murphyová z vozíku na poštu zavolala: „*Mim je úplně blbá. Kašli na ni! Radši mě povoz.*“

„Udělala sis tam pohodlíčko, vid?“ Harry chytla vozík za roh a vesele vozila Paní Murphyovou po poště. Tuckerová vzrušeně ňafala.

Zadním vchodem vstoupila Susan, a když uviděla, jak dobrá zábava na poště panuje, posadila Tuckerovou do druhého vozíku. „A závodíme!“

Když se unavily a daly si pauzu, uslyšely škrábání na zadní dveře. Otevřely je a dovnitř vkráčela Pewter. Harry šedou kočku zvedla, posadila ji do vozíku k Paní Murphyové a povozila obě kočky společně. Nabourala do Susan a Tuckerové.

Popuzená Pewter se zvedla na zadní a předními pacami se chytla okraje vozíku. Chystala se vyskočit, když na ni Paní Murphyová zavolala: „*Zůstaň uvnitř, ty posero!*“

Pewter místo odpovědi na mourovatou kočku skočila, a zatímco závod pokračoval, z legrace spolu zápasily.

„Fííí!“ Susan přidala zvukový efekt.

„Vyjedeme zadním vchodem a budeme závodit v uličce,“ navrhla Harry.

„Jo, jo!“ odpověděla vzrušeně zvířata.

Harry otevřela zadní dveře a se Susan opatrně snesly vozíky ze schodů. Za chvíli jimi zběsile kodrcaly tam a zpátky uličkou. Obchodník zrovna vynášel odpadky a zavolal na ně, aby ještě přidaly. Paní Hogendobberová vzhledla od dýní a rukou si zastínila oči. Usmála se, zavržela hlavou a vrátila se k práci.

Nakonec byly ženy úplně vyřízené. Pomalu tlačily vozíky zpět na poštu.

„Jak je možné, že když lidi zestárnou, přestanou takovéhle věci dělat?“ zeptala se Susan.

„Kdo ví?“ Harry se s úsměvem dívala, jak spolu Paní Murphyová a Pewter sedí ve vozíku.

„Jak je možné, že my si pořád hrajeme?“ dumala Susan.

„Protože jsme zjistily, že pokud chce člověk zůstat věčně mladý, stačí přestat se vyvíjet.“ Harry šťouchla Susan do ramene. „Co ty na to?“

Den byl plný smíchu, slunečního svitu a pohody. Odpoledne Harry zrovna nastartovala traktor, když na dvůr vjel Blair Bainbridge ve svém autě. Mohla by zajet k němu a podívat se na ten starý železný plot na hřbitově?

A tak Harry v bafajícím traktoru sjela z kopce. Paní Murphyová jí seděla na klíně a Tuckerová jela s Blairem. Harry s pomocí traktoru zvedla spadlý plot a Blair poděl něj narovnal betonové kvádry, aby ho držely na místě, než se mu podaří upevnit sloupky. Harry bavilo Blairovi pomáhat. Když s lidmi pracovala nebo hrála hry, hned jí připadali bližší. Blairovi nevadilo, že se při práci ušpiní. U muže z města to Harry docela překvapovalo. A nejspíš překvapila i ona jeho. Poradila mu, jak by mohl zrenovovat stáje, kde nakoupit koně a jak upevnit ke stropu zářivky.

„Proč bych nemohl svítit normálními žárovkami?“ zeptal se Blair. „Je to hezčí.“

„A mnohem dražší. Proč utrácet peníze, když nemusíte?“ Posunula si do týla modrou kšiltovku s logem fotbalového týmu Giants.

„Záleží mi na tom, jak věci vypadají.“

„Tak zavěste zářivky až úplně nahoru ke krovu a níž na trámy dejte normální žárovky s kovovými chrániči. Jinak budete koním sbírat z hlav střepy z prasklých žárovek. Pokud tedy trváte na tom, že je opravdu musíte mít.“

Blair si otřel ruce o džíny. „Asi si myslíte, že jsem úplně pitomý.“

„Ne, jen se musíte něco naučit o životě na venkově. Já bych si zase neuměla poradit v New Yorku.“ Odmlčela se. „Fitz-Gilbert Hamilton tvrdí, že jste model. Je to pravda?“

„Dělám to jen nárazově.“

„Jste nezaměstnaný?“

Pobavilo ho, že Harry o jeho oboru nic neví. Hned mu byla ještě sympatičtější. „Ne tak úplně. Odsud můžu kdykoli odletět na focení. Jen už nechci žít v New Yorku a nechci tuhle práci dělat napořád. Je skvěle placená, ale... úplně mi neseďí.“

Harry pokrčila rameny. „Jste hezký chlap, tak proč byste si tím nevydělával?“

Blair zasténal. Ženy s ním obvykle takhle na rovinu nejdaly. Spíš s ním flirtovaly a dělaly všechno pro to, aby ho mohly doprovázet na příští velkou společenskou událost. „Harry, jste vždycky takhle... ehm... přímá?“

„Asi jo.“ Harry se usmála. „Ale jestli se vám vaše práce nelíbí, určitě si nakonec najdete něco, co vás bude bavit.“

„Rád bych choval koně.“

„Pane Bainbridgi, dám vám radu o dvou slovech. Nedělejte to.“ Posmutněl. Zaváhala a dodala: „Nedá se na tom pořádně vydělat. Raději kupujte ročky nebo i starší koně a pak je dělejte. Opravdu. Někdy si spolu můžeme sednout a promyslet to. Teď ale musím jet domů. Dokud je světlo, potřebuju pohnojit pole a vytáhnout ze země jeden sloupek ohradníku.“

„Pomohla jste mi – tak teď pomůžu já vám.“

Blair netušil, že „udělat koně“ znamená zajezdit ho a natrénovat. Ale už Harry položil tolik otázek, že se rozhodl

dopřát jí pauzu. Zeptá se někoho jiného, co ten výraz znamená.

Jeli zpátky k Harry. Tentokrát se Paní Murphyová vezla s Blairem a Tuckerová s Harry.

Paní Murphyová klidně seděla na sedadle spolujezdce a pozorovala Blaira. V nozdřích ji lechtal jeho příjemný pach: směsice jeho přirozené vůně, kolínské a potu. Při řízení se usmíval. Vycítila, že je šťastný. A co bylo ještě lepší, mluvil s ní jako rovný s rovným. Řekl jí, že je pěkná kočička. Začala příst. Pokračoval, že je jistě skvělá lovkyně myši, vidí jí to na očích. Až se tu trochu usadí, požádá ji, aby mu dohodila jednu nebo dvě kočičky. Na světě není nic smutnějšího než lidský život bez kočky. Paní Murphyová začala příst ještě hlasitěji.

Když vjeli na Harryinu příjezdovou cestu, Paní Murphyová si byla jistá, že Blaira naprosto okouznila, ačkoli ve skutečnosti to bylo přesně naopak.

Sloupek vězel v zemi pevně, ale nakonec ho dokázali vytáhnout. Hnojení bude muset počkat za zítřek, protože slunce už zapadlo a měsíc nesvítil dost na to, aby se při jeho světle dalo pracovat. Harry pozvala Blaira do kuchyně a uvařila konvici kávy z Jamajky.

„Harry,“ poškádlil ji. „Myslel jsem, že jste šetrná. Tohle je pěkně drahé kafe.“

„Šetřím na požitky,“ odpověděla Harry.

Zatímco pili kávu a jedli těch několik sušenek, které Harry doma měla, vyprávěla mu o MacGregorových a Jonesových, o historii Liščího doupěte, jak ji sama slyšela vyprávět, a také o historii městečka Crozet pojmenovaném po Claudiu Crozetovi.

„Povězte mi ještě něco.“ Předklonil se a oříškové oči mu zářily. „Proč má každá farma v názvu lišku? Liščí houština, Liščí doupě, Liščí nora, Zrzavá liška, Šedá liška, Mazaná liška, Liščí nebe, Liščí hřbet, Liščí běh...“ nadechl se „... Liščí louka, Liščí kopce, Liščí pole, Liščí...“

„Co třeba Farma u mrtvé lišky?“ doplnila Harry.

„Ne. To jste si teď vymyslela.“

„Jo.“ Harry vyprskla smíchy a Blair se také rozesmál.

Odešel v půl desáté a za jízdy si píska. Harry umyla nádobí a snažila se vzpomenout si, kdy naposledy poznala někoho tak milého.

Kočka a fena se k sobě přitulily a přály si, aby lidé pochopili, co jim připadá naprosto zjevné. Harry a Blair k sobě patří. Jak dlouho asi potrvá, než na to přijdou? Kdo se jim postaví do cesty? Lidé si všechno strašně moc komplikují.

6

Vlahé počasí k radosti všech obyvatel Crozetu vydrželo ještě tři dny. Mim neztrácela čas. Požádala Malou Marilyn, aby pozvala Blaira Bainbridge na návštěvu, a v té době se u dcery čirou náhodou také zastavila. Hluboce litovala, že je pro ni Blair moc mladý, a klidně to i říkala nahlas, ale to obvykle dělávala v přítomnosti všech hezkých mladých mužů. Její manžel Jim se tomu jen smál.

Pracovna Fitze-Gilberta Hamiltona na Blaira působila jako svatyně Princetonské univerzity. Jak může někdo snést ve svém okolí tolik oranžové a černé? Fitz-Gilbert mu ukázal fotku s přáteli z vysoké školy i snímek ze squashe na střední škole Andover Academy. Blair se ho zeptal, co se mu stalo s vlasy, což Fitz-Gilbert považoval za narážku na svou počínající pleš. Blair mu kvapně vysvětlil, že tohle na mysl neměl; všiml si, že mladý Fitz-Gilbert byl blondák. Malá Marilyn se zachichotala a řekla, že její manžel si za studií zesvětloval vlasy. Fitz-Gilbert zrudl. To přece dělá spousta mužů – nic to neznamená.

Výsledek tohoto rozhovoru byl patrný hned následující ráno, když Fitz-Gilbert přišel na poštu s odbarvenou kšticí. Harry zírala na zlatavé vrabčí hnízdo nad vlídnou tvář a nakonec usoudila, že bude nejlepším se na něj zeptat.

„Chceš si vyzkoušet, jak se žije blondákům, Fitzi? Koukám, že Velká Marilyn na tebe má velký vliv.“

Mim létala každých šest týdnů do New Yorku, aby si nechala udělat vlasy a bůh ví co ještě.

„Včera jsme si s manželkou prohlíželi moje fotky ze studií a ona rozhodla, že jako blondák jsem byl hezčí. Co myslíš ty? Mají blondáci zábavnější život?“

Harry zkoumala efekt. „Sluší ti to. Ale myslím si, že máš zábavný život bez ohledu na barvu vlasů.“

„Něco takového bych si v Richmondu nikdy nemohl dovolit. V té advokátní kanceláři.“ Vzal sám sebe za krk, jako by se chtěl zaškrtit. „Když jsem si teď založil vlastní firmu, můžu si dělat, co chci. Je to skvělý pocit. Úplně cítím, že jako blondákovi se mi bude dokonce i líp pracovat!“

„Nevím, co bych si počala, kdybych nemohla přijít do práce oblečená, jak chci.“

„A co je ještě horší, nemohla by sis s sebou brát kočku a psa,“ připomněl Fitz-Gilbert. „Víš, co si myslím? Lidé nejsou na světě od toho, aby pracovali pro velké firmy. Jen se podívej na Cabella Halla. Před lety odešel z Chase Manhattan a nastoupil do Allied National. Studená atmosféra velkých firem nakonec zničí i ty nejveselejší lidi. Tohle se mi líbí na Crozetu. Je to malé město; i firmy jsou tu malé a lidé přátelští. Nejdřív jsem si nebyl jistý, jak stěhování z Richmondu zvládnou. Báł jsem se, že se tu třeba budu nudit.“ Usmál se. „Ale se Sanburneovými se člověk nikdy nenudí.“

Harry se také usmála, ale prozíravě nic nedodala. Odešel, nasoukal své velké tělo do Mercedesu 560SL a odjel. Fitz a Malá Marilyn vlastnili perleťově černé SL, bílý range rover, stříbrný Mercedes 420SEL a nablýskaný chevrolet pickup s pohonem všech kol.

S postupem dne teplota poklesla o dobrých sedm až deset stupňů. Nad vrcholky Blue Ridge Mountains se kupily černé bouřkové mraky. Rozpršelo se dřív, než mohla Harry odejít z práce. Paní Hogendobberová ji ochotně hodila domů svým starým Fordem Falcon, jen si cestou stěžovala, že musí mít v autě Paní Murphyovou a Tuckarovou. Stěžovala si také na auto. Známé téma – paní Hogendobberová si totiž na svůj vůz stěžovala ode dne, kdy ho George v roce 1963 nový koupil – ukolébalo Harry do polospánku.

„... takže brzo budu muset pořídít nové pneumatiky, a tak si říkám, Mirando, stojí ti to vůbec za to? Pořád uva-

žuju, že bych ho prodala, jenže pak vždycky jdu kolem parkoviště před autosalonem Fordu, prostuduju si ceny a to ti tedy povím, Harry, málem se mi zastaví srdce. Kdo si může dovolit nové auto? Takže dál záplatuju to staré. Jé, podívej!“ vykřikla najednou. „Harry, jsi vzhůru? Nebo si tu mluvím pro sebe? Podívej se támhle.“

„Hm.“ Harry pohlédla směrem, kam paní Hogendobberová ukazovala.

U silnice se na novém sloupku kolébala velká cedule. Na zlatě orámovaném tmavě zeleném pozadí zářila zlatá malba. Znázorňovala lišku, vykukující z doupěte. Nad realistickým obrázkem stálo: LIŠČÍ DOUPĚ.

„To muselo stát spoustu peněz.“ Paní Hogendobberová promluvila nesouhlasným tónem.

„Ráno tam ještě nebyla.“

„Ten Bainbridge musí být hodně bohatý, když si může dovolit takovouhle ceduli. Uvidíš, že za chvíli postaví místo plotu kamennou zeď, a nejlevněji – a tím myslím opravdu nejlevněji – něco takového pořídíš za třicet dolarů za krychlovou stopu.“

„Jsou to jeho peníze. A že si pořídil hezkou ceduli, ještě neznamená, že vyhodí všechny své úspory z okna.“

Když vjely na dlouhou příjezdovou cestu k Harryinu domu, Harry pozvala paní Hogendobberovou na šálek čaje. Paní Hogendobberová odmítla. Jde na setkání kostelního sboru a dobře ví, že i Harry má své povinnosti. Harry jí byla vděčná, protože teplota dále klesala a mraky sjížděly po horách jako po inkoustově černém tobogánu. Paní Hogendobberová odjela a Harry spěchala do stájí. Paní Murphyová a Tuckerová utíkaly před ní.

Na hřebíku visela pevná bunda, kterou Harry nosila na práci ve stájích. Harry si ji oblékla, sundala si tenisky, vklouzla do holin a nasadila si kšiltovku s logem Giants. Vzala ohlávky a vodítka a došla na západní pastvinu právě včas, aby ji do tváře uhodil prudký déšť. Paní Murphyová zůstala ve stáji, ale Tuckerová běžela s Harry.

Tomahawk a Gin Fizz byli šťastní, že vidí svoji mámu. Okamžitě přiklusali. Brzy byla malá rodina zpátky ve stáji. Déšť bubnoval do střechy čím dál rychleji. Ze severovýchodu se přihnál ostrý vítr.

Harry smíchala otruby s horkou vodou a odměřila ko-
ním granule. Paní Murphyová se plížila po půdě. Všichni
dělali ve stáji takový hluk, že se myši včas schovaly. Na
trámu krovu seděla velká stará sova, stálá obyvatelka stáje.
Paní Murphyová ji neměla ráda a platilo to i naopak, pro-
tože spolu soupeřily o myši. Přesto zřídkakdy padla hrubá
slova. Obě se řídily heslem „žít a nechat žít“.

Zpoza balíku bojínku vykoukl růžový čumáček s naje-
ženými vousky. „Paní Murphyová.“

„*Simone, co tady děláš?*“ Paní Murphyová zvedla ocas
na pozdrav.

„*Ta bouřka přišla hrozně rychle. Napadlo mě, že tady
bych mohl docela dobře přečkat zimu. Nepřipadá mi, že by
to tvému člověku vadilo. Co myslíš ty?*“

„*Pokud nebudeš žrát zrní, asi jí to bude jedno. Ale dej si
pozor na užovku.*“

„*Už hibernuje... anebo si hraje na mrtvou.*“ Simon po-
tměšile zamrskal fousky.

„*Kde?*“

Simon jí ukázal, že impozantní čtyři stopy dlouhá
užovka se stočila pod senem na jižní, tedy nejteplejší straně
půdy. Paní Murphyová z ní viděla jen špičku ocasu – jinak
nic.

Vrátila se k Simonovi a sedla si vedle něj.

„*Sova tu užovku nemůže vystát,*“ poznamenal Simon.

„*Jí vadí úplně všechno.*“

„*Komu?*“ ozvalo se shora.

„*Tobě,*“ zavolala se zakloněnou hlavou Paní Murphyová.

„*Nevadí mi úplně všechno, jenom to, že sem pořád lezeš
a neudržíš tu svou velkou tlamu zavřenou. Plašíš myši.*“

„*Na to, abys lovila, je ještě brzy.*“

„*To ovšem nic nemění na faktu, že jsi děsně ukecaná.*“

Sova si načechrala pírka a pak prostě odvrátila hlavu. Ostatní zvířata fascinovalo, že sova dokáže nádhernou hlavou otočit skoro o tři sta šedesát stupňů. Čtyřnozí tvorové se ani nemůžou pořádně rozhlédnout, myslela si sova.

Paní Murphyová a Simon se zasmáli a pak kočka slezla po žebříku zpátky dolů.

Jakmile byla Harry s prací ve stáji hotová, Paní Murphyová a Tuckerová nedočkavě pelášily k domu.

Na sousední farmě v téže chvíli spěchal ke svému domu Blair, promočený na kůži. Déšť ho zaskočil dobré půl míle od přístřeší.

Když se usušil, oblohu prořaly růžovo-žluté blesky. Zúřila neobvyklá podzimní bouře. Byl zrovna na cestě do kuchyně, aby si ohřál polévku, když se ozvala ohlušující rána provázená bílým zábleskem. Jakmile se vzpamatoval z leknutí, uviděl, že se kouří z transformátoru na sloupu vedle jeho domu. Blesk uhodil přímo do něj. Ještě chvíli pokračovaly elektrické výboje a pak odezněly.

Blair si promnul oči. Pálily ho. V domě byla tma a on neměl svíčky. Měl tolik práce s tím, aby se tu nějak usadil, že si vůbec nestihl koupit nejen svíčky a lucernu, ale ani nábytek.

Napadlo ho, že by mohl zajet k Harry, ale pak si to rozmyslel. Nechtěl vypadat jako srab.

Podíval se z okna a vzápětí sjel z oblohy další strašlivý blesk a uhodil do stromu na půli cesty mezi domem a hřbitůvkem. Blairovi na kratičký okamžik připadalo, že na hřbitově viděl stát osamělou postavu. Pak všechno znovu zahalila tma. Vítr kvílel jako Satan.

Blair se zachvěl a pak se sám sobě zasmál. Nejspíš ho jen šálí unavené oči. Bouřka není nic strašného – je to jen jeden z nástrojů v orchestru Matky přírody.

Větve stromů ležely na loukách a polích jako paže a nohy vytrhané z kloubů. Když Harry kontrolovala sloupky v ohradníku, cítila vůni mízy smíšené s pachem promočené půdy. Neměla čas obejít celých padesát akrů oplocených ohradníkem z tvrdého dřeva. Tušila, že při bouřce možná popadaly stromy. V noci nemohla spát. Ležela v posteli fascinovaná silou bouře a z dálky slyšela sténání a praskání umírajících stromů. Alespoň že v okolí domu žádný nepadl a stáj i ostatní hospodářské budovy se zdály nedotčené.

„*Nesnáším mokro,*“ postěžovala si Paní Murphyová. Zvedala vysoko tlapy a po několika krocích je oklepala.

„*Tak se vrať do domu, ty fajnovko.*“ Tuckerová nechápala, jak může být Paní Murphyová takhle přehnaně úzkostlivá. Fenu nic nerozveselilo tak spolehlivě jako možnost zadovádět si v potůčku, skočit do bahna anebo, pokud měla obzvlášť štěstí, vyválet se v něčem pořádně smradlavém. Nikdo se přece nemůže divit, že je pořád špinavá, když má tak krátké nožičky. Kdyby byla třeba německá doga, bylo by to jiné. Změnilo by to spoustu věcí. Například by mohla s majestátní odtažitostí ignorovat Paní Murphyovou. Takhle si něco takového nemohla dovolit, protože kočka okolo ní hned začala kroužit a packou ji šťouchat do uší. Kdyby byla německá doga, bylo by vážně legrační pozorovat Paní Murphyovou, jak se jí snaží dosáhnout na ucho.

„*Co když se stalo něco důležitého? Nemůžu zůstat doma.*“ Paní Murphyová si oklepala bláto z tlapy přímo na Harryinu nohavici. „*Tři páry očí vidí víc než jeden.*“

„Ježíškote!“

Kočka i fena se zastavily a pohlédly stejným směrem jako Harry. Potok mezi farmou a Liščím doupětem se vylil

z břehů a vzal s sebou všechno, co mu leželo v cestě. Do stromů naráželo bahno, tráva, větve a stará pneumatika, kterou voda nejspíš přinesla odněkud ze svahu Žluté hory. Občas se některé smetí někde zachytilo, ale většinu strašlivou rychlostí odnášel proud. Paní Murphysová vyvalila oči. Hučení vody ji děsilo.

Harry zamířila k potoku a po kotník se propadla do podmáčené půdy. Rozmyslela si to a ucouvla.

Olověně šedé nebe nevěstilo zlepšení. Harry zaklela. V botě měla mokrno a chladno. Vrátila se do stodoly. Vzpomněla si na matku, která tvrdila, že život je proces neustálé obrody. „Musíš si uvědomit, že zkáza je vlastně začátek něčeho nového, Harry,“ řekla by.

Když byla Harry malá, nechápala, o čem to matka mluví. Grace Hepworthová Minorová byla knihovnice, a tak si Harry říkala, že máma asi čte moc romantických knih. Jenže jak roky ubíhaly, myslela na matčina moudra čím dál častěji. Pohled na povodeň ji zprvu deprimoval, ale vlastně se dal vnímat jako příležitost k přestavování, prořezávání, vylepšování.

Tolik ji mrzelo, že máma zemřela! Tak ráda by si s ní popovídala o tom, že zkáza může přinést také citovou obrodu... a o všem dalším, co ji naučil rozvod.

Tuckerová si všimla, že máma je nějak zamlklá a zadumaná, a řekla: „*Lidi moc přemýšlí.*“

„*Anebo vůbec,*“ opáčila drze kočka.

8

Dopoledne déšť znovu zesílil. Teď už byl spíš stálý než přívalový, ale radost nikomu nedělal. Jediným zářivým bodem celého dne byl krásně červený hedvábný deštník paní Hogendobberové. A také rozhovor s ní. Považovala za svou povinnost zavolat všem obyvatelům Crozetu, kterým ještě fungoval telefon, a zeptat se jich, jak se mají. Dozvěděla se, že blesk uhodil Blairovi do transformátoru. Pobočka banky má rozbitá okna. Ze střechy kostela Herbieho Jonese popadaly tašky a rozprskly se o chodník. Na střechu auta Susan Tuckerové spadl strom a hrůza všech hrůz, víchř převrátil na bok Miminu pontonovou loď; její pýchu a radost. A co je ještě horší, v jejím soukromém rybníce je teď místo vody bahnitá břечka.

„Vynechala jsem něco?“

Harry čistila špendlíkem písmena a čísla na poštovním razítku. Zanesla se tmavě červeným inkoustem. „Dýni, se kterou se chystáte vyhrát soutěž?“

„Ach ano, včera večer jsem ji přenesla dovnitř.“ Paní Hogendobberová vzala koště a začala vymetat ze dveří uschlé bahno.

„Nemusíte to dělat.“

„Vím, že nemusím, ale Georgeovi jsem takhle pomáhala. Aspoň se cítím užitečná.“

Hroudy hlíny vylétávaly na parkoviště. „Předpovídají ještě tři deštivé dny.“

„Až začnou zvířata chodit v párech, poznáme, že máme problém.“

„Harry, nedělej si legraci ze Starého zákona. Boží světlo nezáří na rouhače.“

„Nerouhám se.“

„Myslela jsem, že tě vystraším a přijdeš do kostela.“ Paní Hogendobberová roztáhla bronzově nalíčené rty do lišáckého úsměvu.

Vstoupil Fair Haristeen, otřel si boty a odpověděl paní Hogendobberové: „Harry chodí do kostela jen na svatby, křtiny a pohřby. Tvrdí, že jejím kostelem je příroda.“ Usmál se na bývalou manželku.

„Přesně tak.“ Harry potěšilo, že je Fair v pořádku. Bouře mu neublížila.

„Potok strhl můstek před domem Malé Marilyn a taky u Boom Boom. Nechce se ani věřit, že ten pramínek může nadělat tolik škody.“

„Tak to asi budou muset zůstat na svém břehu,“ poznamenala paní Hogendobberová.

„Asi ano.“ Fair se usmál. „Pokud se nevrátí Mojžíš.“

„Už vím, co jsem zapomněla říct,“ vyjekla paní Hogendobberová a narážku na bibli tentokrát ignorovala. „Kočka sežrala všechny hostie.“

„Cazenovia z episkopálního kostela Svatého Paula?“

„Ano. Ty ji znáš?“ zeptala se paní Hogendobberová, jako by kočka patřila mezi farníky.

„Loni jsem jí čistil zuby.“

„Dala si taky víno?“ Harry se zasmála.

Paní Hogendobberová se k takovému vtipkování nechtěla připojit – koneckonců chléb a víno jsou tělo a krev Kristova – ale na představě kočky, pochutnávající si na hostiích, bylo něco legračního.

„Nechceš se mnou zajít na oběd, Harry?“ zeptal se Fair.

„Kdy?“ Bezděčně sebrala z pultu propisku a zasunula si ji za ucho.

„Teď. Je poledne.“

„Ani jsem si nevšimla. Venku je taková tma!“

„Jen jdi, Harry. Budu strážit pevnost,“ nabídla paní Hogendobberová. Rozvody ji trápily a rozvod Haristeenových obzvlášť, protože oba zúčastnění byli slušní lidé. Nechápala, že se muž a žena můžou odcizit. Ona a George si

zůstali po celé dlouhé manželství blízcí. Samozřejmě pomáhalo, že když řekla: „Skoč,“ George se poslušně zajímal: „Jak vysoko?“

„Chceš s sebou vzít děti?“ Fair kývl směrem ke zvířatům.

„Vezmi je, Harry. Nenechávej mě tu s tou rozjívěnou kočkou. Vždycky se schová do poštovního vozíku, a když jdu kolem, vyskočí a chytne mě za sukni. A fena spustí štěkot. Jsou nevychované. Měla bys je vycvičit.“

Harry místo odpovědi odvedla zvířata do lahůdkářství.

Rozhovor s Fairem zpočátku poněkud vázl. Fair jí zodpověděl všechny dotazy ohledně své veterinární praxe. Harry mluvila o bouřce. Zasmáli se blondatým vlasům Fitze-Gilberta a od srdce se zachechtali Mimině převrácené pontonové lodi. Okolo té zatracené lodi byla pořád spousta povyku – jednou nabourala do sousedovic mola, jindy se na ní Mim a další pasažéři málem utopili. Pokud vás Mim pozvala na svou „malou jachtu“, jak plavidlo nazývala, nečekalo vás nic dobrého. Jenže kdo odmítl, byl vykázan z nejlepší crozetské společnosti.

Když smích odezněl, Fair nasadil svůj nejmávnější výraz a pravil: „Přál bych si, abyste se s Boom Boom zase spřátelily. Kdysi jste přece byly přítelkyně.“

„Nevím, jestli bych náš vztah nazvala přátelstvím. Dokud byl Kelly naživu, stýkaly jsme se. Řekla bych, že jsme spolu slušně vycházely.“

„Chápe, že už nechceš být její kamarádka, ale mrzí ji to. Mluví jako tvrďačka, ale v jádru je velmi citlivá.“ Zvedl kelímek z polystyrenové pěny a napil se kávy.

Harry by ráda opáčila, že Boom Boom je citlivá, jedině když jde o ni samotnou a ne o ostatní. A co její, Harryiny pocity? Neměl by si o nich Fair promluvit s Boom Boom? Uvědomila si, že se nechal chytit na háček a spolkl ho i s navijákem. Boom Boom ho k sobě poutá emocionálními nároky, které jsou – stejně jako její materiální nároky – nekonečné. Třeba muži potřebují ženy jako je Boom Boom, aby si připadali důležití. Dokud nepadnou vyčerpáním.

Když Harry mlčela, Fair kvapně pokračoval: „Přál bych si, aby všechno dopadlo jinak – a současně bych si to nepřál. Asi bylo načase se rozejít.“

„Taky si myslím.“ Harry si pohrávala s propiskou.

„Nic ti nemám za zlé. Doufám, že ani ty mně.“ Svrástil světlé obočí nad modrýma očima.

Harry se do těch očí dívala od mateřské školy. „To se snadněji řekne, než udělá. Kdykoli se žena chce bavit o emocích, muž začne být ještě racionálnější, alespoň ty to děláváš. Nedokážu naše manželství pustit z hlavy a říct, že budeme přátelé. Taky mám svoji hrdost. Přála bych si, abychom se rozešli jinak, ale už se stalo. Rozhodně ti nepřeju nic zlého.“

„A co Boom Boom?“

„Kde je?“ Harry předstírala, že otázku nepochopila.

„Doma. Potok jí strhl můstek.“

„Ach ano, já zapomněla. Jakmile voda opadne, najde si místo, kde se přebrodí.“

„Alespoň že jde telefon. Ráno jsem s ní mluvil. Má strašnou migrénu. Víš přece, jak těžko snáší změny tlaku.“

„Ještě hůř než česnek.“

„Přesně tak.“ Fair si vybavil, jak Boom Boom jednou po konzumaci česneku musela do nemocnice.

„A nezapomínejme na revmatismus, který ji trápí ve vlhkých, chladných dnech. A na to, jak v horku omdlévá, obzvláště když jí hrozí nějaká práce.“ Harry ho počastovala širokým vítězným úsměvem.

„Nedělej si z ní legraci. Přece víš, jak měla těžké dětství, s tím věčně opilým otcem a mámou, která střídala milence jako na běžícím pásu.“

„Já myslím, že už se přes to přenesla.“ Harry zapíchla hrot propisky do polystyrenového kelímku a propíchlá ho. Otočila propiskou a vytáhla ji. Z kelímku vytryskla káva a prýštila Fairovi na kalhoty. Harry vstala a vyšla ven. Paní Murphyová a Tuckerová ji kvapně následovaly.

Naštvaný Fair zůstal sedět, levou rukou si otíral kalhoty a pravou se snažil zastavit proud kávy.

9

Potůček se klikatil mezi velkými balvany, vytvářel jezírka s víry a pokračoval dál. Tuckerová šla podél kluzkého bahnitého břehu. Voda už poklesla a vrátila se do koryta, ale proud byl pořád neobvykle silný a rychlý. Nad loukami visela mlha a stromy byly téměř holé, protože z nich vítr serval většinu zářivě barevného podzimního listí.

Paní Murphyová pozorovala kamarádku z půdy stájí škvírami mezi prkny. Když ztratila Tuckerovou z dohledu, přerušila debatu se Simonem a rychle slezla po žebříku dolů. Tiše zaklela a vzdala se naděje, že dokáže přeběhnout přes pole, aniž by se namočila. Voda jí cákala na světle hnědé břicho. Ještě víc ji to rozčílilo. Tuckerová provádí samé hlouposti! Když Paní Murphyová doběhla k potoku, fena velškorgi už byla uprostřed proudu a balancovala na vrcholu velkého kamene.

„*Vrať se,*“ naléhala Paní Murphyová.

„*Ne,*“ odmítla Tuckerová. „*Zavětři.*“

Paní Murphyová zvedla čenich k obloze. „*Cítím bahno, mizu a špinavou vodu.*“

„*Je to ten nejjemnější ze všech pachů. Zavoní sladce a hned se zase vytratí. Musím ho najít.*“

„*Co tím myslíš, že zavoní sladce?*“ Paní Murphyová mrskla ocasem.

„*Sakra, zase jsem ho ztratila.*“

„*Tuckerová, máš krátké nožičky – plavat v tomhle proudu není nejlepší nápad.*“

„*Musím ten pach najít.*“ S těmi slovy se odrazila od skály, skočila do vody a ze všech sil se snažila udržet nad hladinou. Bahnitá voda se jí přelila přes hlavu. Znovu se vynořila a plavala šikmo k protějšímu břehu.

Paní Murphyová volala a křičela, ale Tuckerová jí nevěnovala pozornost. Když velškorgi doplavala na druhý břeh, byla tak unavená, že si musela na chvíli odpočinout. Ale pach teď byl o něco silnější. Postavila se na rozechvělé nohy, oklepala se a pracně se vyškrábala do kluzkého svahu nad potokem.

„*Jsi v pohodě?*“ zavolala kočka.

„*Ano.*“

„*Zůstanu tady, dokud se nevrátíš.*“

„*Dobře.*“ Tuckerová nahoře na svahu znovu začala čenichat. Chytila správný směr a klusala přes pozemek Blaira Bainbridge. Pach s každým krokem sílil. Dovedl Tuckerovou na hřbitůvek.

Vichřice povalila náhrobky, které Blair narovnal, a uvolněný kus plotu z tepaného železa se znovu zřítíl. Fena mezi tou spouští opatrně našlapovala. Pach byl nyní křišťálově čistý a lákavý, velmi lákavý.

S čenichem u země došla k náhrobku se sochou anděla hrajícího na harfu. Před náhrobkem ukazovaly k obloze prsty lidské ruky. Prudký vítr a déšť oderval uvolněnou svrchní vrstvu zeminy; kusy trávníku byly srolované jako maličké koberce. Tuckerová vdechla pach hlíny. Když byly s Paní Murphyovou na hřbitůvku minulý týden, porušené zeminy si nevšimla. Zvědavě zkoumala trávník, ale ještě zajímavější byl pach rozkladu, pro psa neodolatelný. Tuckerová okamžitě začala hrabat. Brzy odhalila celou ruku. Kousla do masité naducané dlaně a zatáhla. Ruka lehce vyklouzla z hlíny. Tuckerová si všimla, že byla hladkým řezem oddělena v zápěstí. A chyběla také bříška prstů.

Tuckerová zapomněla, jak je unavená. Vzrušená svou kořistí utíkala přes mokřinu k potůčku. Zastavila se, protože se bála skočit do vody. Nechtěla ztratit páchnoucí trofej.

Paní Murphyovou ten výjev tak ohromil, že ze sebe nevypravila ani hlásek.

Tuckerová opatrně položila ruku. „*Věděla jsem to! Věděla jsem, že cítím něco úžasně mrtvého.*“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.